

Sygn. akt III CZP 141/22

## UCHWAŁA

Dnia 26 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Marta Romańska

w sprawie upadłościowej R. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości w O.

na skutek zażalenia syndyka masy upadłości R. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.

na postanowienie sędziego - komisarza z 21 kwietnia 2022 r. (V GUp 223/20),

przy udziale wierzyciela Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób

Niepełnosprawnych w Warszawie oraz R. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.

na posiedzeniu niejawnym 26 stycznia 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,

na skutek przedstawienia przez Sąd Rejonowy w Opolu

postanowieniem z 11 sierpnia 2022 r., sygn. akt V GUz 22/22,

zagadnienia prawnego:

"Czy dyspozycją art. 258 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe (Dz.U. z 2020 roku, poz. 1228 t.j.) - dalej PrUp - stanowiącego, że sprzeciw może być oparty wyłącznie na twierdzeniach i zarzutach wskazanych wyłącznie w zgłoszeniu wierzytelności, objęte są również dowody wskazane w zgłoszeniu wierzytelności (tj. czy dopuszczalne jest powoływanie przez wierzyciela nowych dowodów dopiero w sprzeciwie co do odmowy uznania wierzytelności na liście wierzytelności - dla wykazania faktów, na które wierzyciel powoływał się już w zgłoszeniu wierzytelności)?"

podjął uchwałę:

**Sprzeciw może być oparty na dowodach nie wskazanych w zgłoszeniu wierzytelności (art. 258 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe, tekst jedn. Dz.U. z 2022 r., poz. 1520 ze zm.).**

#### UZASADNIENIE

Zagadnienie prawne przedstawione Sądowi Najwyższemu wyłoniło się w sprawie upadłościowej R. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. Postanowieniem z 21 kwietnia 2022 r. Sędzia - komisarz uwzględnił sprzeciw wierzyciela Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w W. wobec odmowy uznania przez Syndyka wierzytelności ze względu na jej przedawnienie i nie wykazanie przez wierzyciela dowodami zawnioskowanymi przy zgłoszeniu wierzytelności, że doszło do przerwania biegu przedawnienia.

Stanął na stanowisku, że art. 258 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (tekst. jedn: Dz. U. z 2022 r., poz. 1520 z późn. zm. – dalej: „Pr.up.” lub „Prawo upadłościowe”) nie ogranicza wierzyciela we wskazaniu w sprzeciwie jedynie tych dowodów, na które powołał się w zgłoszeniu wierzytelności. W konsekwencji uznał, że nowe dowody przedstawione przez wierzyciela w sprzeciwie, powiązane z twierdzeniami lub zarzutami na które powoływał się w zgłoszeniu wierzytelności nie są spóźnione, a wynika z nich, że zgłoszona wierzytelność nie jest przedawniona, doszło bowiem do przerwania biegu przedawnienia. Podkreślił, że ustawodawca wprowadził prekluzję dowodów dopiero na etapie rozpoznawania sprzeciwu, co znajduje odzwierciedlenie w art. 258 a ust. 3 Pr.up.

Od powyższego rozstrzygnięcia zażalenie wniósł Syndyk, kwestionując uznanie, że dowody przedstawione dopiero w sprzeciwie nie są objęte dyspozycją art. 258 ust. 1 Pr.up.

Podczas rozpoznawania zażalenia Sąd Rejonowy w Opolu powziął poważne wątpliwości, którym dał wyraz w zagadnieniu prawnym, przedstawionym Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zgodnie z art. 239 ust. 3 Pr. up., który obowiązywał w dacie zgłoszenia wierzytelności, a utracił moc z dniem 1 grudnia 2021 r. na mocy ustawy z dnia 6 grudnia 2018 r. o Krajowym Rejestrze Zadłużonych (Dz.U. z 2019 r., poz. 55), ale nadal znajduje zastosowanie w sprawach, w których wniosek o ogłoszenie upadłości wpłynął przed dniem wejścia w życie tej ustawy (art. 28), w zgłoszeniu wierzytelności wierzyciel wskazuje dowody uzasadniające zgłoszenie.

Zmiana stanu prawnego nie ma dla rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego istotnego znaczenia. Artykuł 240 pkt 3 Pr. up., który w tym zakresie nie uległ zmianie, stanowi bowiem, że w zgłoszeniu wierzytelności należy między innymi podać dowody stwierdzające istnienie wierzytelności; jeżeli wierzytelność została uznana w spisie wierzytelności sporządzonym w postępowaniu restrukturyzacyjnym wystarczające jest powołanie się na tę okoliczność.

Syndyk jest zobligowany do sprawdzenia, czy wierzytelność znajduje potwierdzenie w księgach rachunkowych lub innych dokumentach upadłego albo we wpisach w księdze wieczystej lub rejestrach, oraz wezwania upadłego do złożenia w określonym terminie oświadczenia, czy wierzytelność uznaje (art. 243 ust. 1 Pr.up.). W przypadku gdy potwierdzenia takiego nie znajduje, syndyk wzywa wierzyciela do złożenia w terminie tygodnia dokumentów wskazanych w zgłoszeniu wierzytelności pod rygorem odmowy jej uznania. Termin ten nie podlega przedłużeniu ani przywróceniu. Syndyk może jednak uwzględnić dokumenty złożone po upływie terminu, jeżeli nie spowoduje to opóźnień w przekazaniu listy sędziemu komisarzowi (art. 243 ust. 2 Pr.up.). Wezwanie wierzyciela przez syndyka do złożenia dokumentów musi zawierać pouczenie o skutkach uchybienia terminowi (art. 243 ust. 3 Pr.up.)

Zgodnie z art. 257 ust. 1 Pr.up. sprzeciw powinien odpowiadać wymogom formalnym pisma procesowego, a ponadto wskazywać zaskarżoną wierzytelność

oraz zawierać wniosek co do jej uznania lub odmowy wraz z uzasadnieniem i wskazaniem dowodów na jego poparcie.

Artykuł 258 ust. 1 Pr.up. stanowi natomiast, że sprzeciw może być oparty wyłącznie na twierdzeniach i zarzutach wskazanych w zgłoszeniu wierzytelności. Inne twierdzenia i zarzuty mogą być zgłoszone tylko wtedy, gdy wierzyciel wykaże, że ich wcześniejsze zgłoszenie było niemożliwe albo że potrzeba ich wskazania wynikała później. Jeżeli wierzytelność jest stwierdzona prawomocnym orzeczeniem sądu, sprzeciw może być oparty tylko na zdarzeniach powstałych po zamknięciu rozprawy w sprawie, w której orzeczenie zostało wydane (art. 258 ust. 2 Pr.up.). Stosownie do art. 258a ust. 3 Pr.up. sędzia – komisarz pomija twierdzenia i dowody niezgłoszone w sprzeciwie i odpowiedzi na sprzeciw, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich bez swej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

Na tle tej regulacji, powstała wątpliwość przedstawiona przez Sąd Rejonowy, czy art. 258 ust. 1 zdanie pierwsze Pr. up. objęte są również dowody, czy też dopuszczalne jest powoływanie przez wierzyciela nowych dowodów dopiero w sprzeciwie co do odmowy uznania wierzytelności dla wykazania faktów, na które powołał się już w zgłoszeniu wierzytelności.

Zagadnienie to nie było przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, jest ono natomiast przedmiotem rozbieżnych orzeczeń w praktyce sądów upadłościowych. Część sądów przyjmuje, że art. 258 ust. 1 Pr.up. obejmuje jedynie prekluzję twierdzeń i zarzutów, a część uznaje, że obejmuje on również prekluzję dowodów, które nie zostały przytoczone w zgłoszeniu wierzytelności.

W doktrynie również prezentowane są w tym przedmiocie dwa stanowiska. Dominuje pogląd, że wierzyciel wnoszący sprzeciw od listy wierzytelności może na wykazanie swojego żądania podać zarówno dowody, na które powołał się w zgłoszeniu wierzytelności, jak i nowe dowody. Na jego poparcie argumentuje się, że z treści art. 258 ust. 1 Pr.up. nie wynika prekluzja dowodów nie przytoczonych w zgłoszeniu wierzytelności, a ograniczenie takie, zważywszy na konsekwencje prekluzji, musiałoby wynikać z wyraźnie sformułowanych w tym zakresie przepisów proceduralnych, których brak. Prekluzję dowodów ustawodawca wprowadził

natomiast na etapie rozpoznawania sprzeciwu, co znajduje odzwierciedlenie w art. 258a ust. 3 Pr.up.

Drugi pogląd zakłada natomiast, że art. 258 ust. 1 Pr.up. wprowadza prekluzję dowodową i ogranicza możliwość powoływania się na twierdzenia i dowody niewymienione w zgłoszeniu wierzytelności tylko do sytuacji, gdy konieczność ich wskazania wynikła później niż w dacie zgłoszenia wierzytelności. Z kolei syndyk, upadły, jak również wierzyciel kwestionujący uznanie na liście innego wierzyciela są obowiązani powołać wszystkie twierdzenia, dowody i zarzuty przy pierwszym piśmie procesowym, a więc odpowiednio w treści sprzeciwu albo odpowiedzi na sprzeciw.

Opowiedzieć należy się za przyjęciem, że art. 258 ust. 1 Pr.up. objęte są jedynie twierdzenia i zarzuty wskazane w zgłoszeniu wierzytelności, nie dotyczy on natomiast dowodów. Za takim rozwiązaniem przemawia zarówno wykładnia językowa, jak i funkcjonalna oraz systemowa art. 258 ust. 1 Pr.up.

Literalna treść art. 258 ust. 1 Pr.up. nie pozostawia wątpliwości, że ustawodawca objął jego zakresem normatywnym tylko twierdzenia i zarzuty, nie ograniczając wierzyciela w możliwości wskazania dowodów, których nie powołał w zgłoszeniu wierzytelności.

Podstawy sprzeciwu określone w art. 258 ust. 1 Pr.up. nie pokrywają się bowiem z wymogami zgłoszenia wierzytelności, a przepis ten w ogóle nie odnosi się do dowodów, a jedynie do twierdzeń i zarzutów. Odwołanie się w art. 258 ust. 1 Pr.up. do twierdzeń oznacza, że sprzeciwu nie można oprzeć na innych okolicznościach faktycznych, niż te które były podstawą zgłoszenia wierzytelności. Z kolei zarzuty mogą mieć charakter formalny (procesowy) lub materialny (zarzut przedawnienia, potrącenia). Ani twierdzenie ani zarzut nie mogą być identyfikowane z dowodem, jest to bowiem instrument będący źródłem wiedzy o faktach, potwierdzający określone twierdzenia czy uzasadniający zarzuty, a zatem służący wykazaniu twierdzeń i zarzutów (art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c.).

W konsekwencji sprzeciw można oprzeć na innych twierdzeniach i zarzutach tylko w sytuacji, gdy wierzyciel, którego wierzytelność nie została uznana w całości lub w części, wykaże, że ich wcześniejsze zgłoszenie było niemożliwe albo że konieczność ich wskazania wynikła później niż w dacie wnoszenia wierzytelności.

Może to mieć miejsce w sytuacji, gdy wierzyciel nie posiadał wiedzy o określonych faktach albo w świetle obiektywnych okoliczności ich powołanie w zgłoszeniu wierzytelności było zbędne lecz na skutek okoliczności będących podstawą odmowy uznania wierzytelności zaktualizowała się konieczność ich powołania w sprzeciwie. Nie wprowadza on natomiast prekluzji dowodowej, co pozwala wierzycielowi powołać się na nowe, nie wskazane w zgłoszeniu dowody, o ile pozostają one w związku z twierdzeniami i zarzutami, które powołał w zgłoszeniu wierzytelności (art. 258a ust. 3 Pr.up.).

Za taką interpretacją przemawia również okoliczność, że zgłoszenie wierzytelności pełni funkcję powództwa, a w ramach postępowania upadłościowego wierzyciel nie ma możliwości zaspokojenia wierzytelności w inny sposób niż przez jej zgłoszenie do masy na zasadach przewidzianych w Prawie upadłościowym. Ograniczanie zatem jego praw przez stosowanie prekluzji dowodów, która nie wynika z literalnej treści art. 258 ust. 1 Pr.up., jest nie do zaakceptowania. Ponadto wierzyciel na etapie zgłaszania wierzytelności może nie mieć wiedzy, czy jest ona sporna, czy znajduje potwierdzenie w księgach upadłego, czy upadły ją uzna, czy też jej istnieniu zaprzeczy.

Ocenę tę wspiera konieczność ścisłej wykładni norm proceduralnych zważywszy na ich gwarancyjny charakter. Mając na względzie skutki, które wiążą się z zaniechaniem aktywności w sferze dowodowej, prekluzja dowodowa mogłaby wynikać jedynie z wyraźnie sformułowanych w tym zakresie przepisów proceduralnych, których brak.

W art. 240 pkt 3 Pr. up. oraz art. 239 ust. 3 Pr. up., w brzmieniu obowiązującym w dacie zgłoszenia wierzytelności, nie wskazano, że wierzyciel nie może powołać się na nowe, nieprzytoczone w zgłoszeniu wierzytelności dowody. Prekluzja dowodów została przez ustawodawcę wprowadzona dopiero na etapie rozpoznawania sprzeciwu. W art. 258a ust. 3 Pr.up. wyraźnie przewidziano możliwość pominięcia nie tylko twierdzeń ale także dowodów nie zgłoszonych w sprzeciwie (a nie w zgłoszeniu wierzytelności) oraz odpowiedzi na sprzeciw. Oznacza to, że wierzyciel wnoszący sprzeciw od odmowy uznania jego wierzytelności (art. 256 ust. 1 pkt 2 Pr.up.), może go oprzeć na podanych w zgłoszeniu wierzytelności twierdzeniach i zarzutach, natomiast może na poparcie

swojego żądania podać zarówno dowody na które powoływał się w zgłoszeniu wierzytelności, jak i nowe dowody, pod rygorem skutków o których mowa w art. 258a ust. 3 w zw. z art. 257 ust. 1 Pr.up. Z tych samych względów nowe dowody nie przedstawione wraz ze zgłoszeniem wierzytelności wierzyciel może także przedstawić na wezwanie syndyka o którym mowa w art. 243 ust. 2 Pr.up.

Wzgląd na szybkość i ekonomikę postępowania upadłościowego nie może zastępować regulacji prawnej z której jednoznacznie będzie można wyprowadzić prekluzję dowodową. W konsekwencji jedyna nie kolidująca z prawem do sądu i zapewniająca prawo do skutecznego środka prawnego dla ochrony zasadnego roszczenia, wykładnia analizowanych rozwiązań musi zakładać, że prekluzja dowodów obowiązuje dopiero na etapie wnoszenia przez wierzyciela sprzeciwu.

Za stanowiskiem tym przemawia także analiza procesu legislacyjnego towarzyszącego uchwaleniu ustawy z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. z 2015 r., poz. 975), która pozwala określić cele ustawodawcy.

W uzasadnieniu projektu ustawy stwierdzono, że postępowanie w przedmiocie sprzeciwu, mimo że odbywa się w ramach postępowania upadłościowego, dotąd nie korzystało z jakichkolwiek ułatwień, uproszczeń czy innych instrumentów prawnych mających na celu szybkie i sprawne wydanie orzeczenia w tym względzie. Przede wszystkim nie była w nim stosowana żadna forma prekluzji zmuszająca uczestników postępowania do koncentracji materiału dowodowego i to w okresie, w którym w kodeksie postępowania cywilnego w sprawach gospodarczych obowiązywała w tym względzie wyjątkowo daleko posunięta forma prekluzji, a większość sprzeciwów jest wnoszona przez przedsiębiorców.

Podkreślono, że orzeczenie wydane w wyniku rozpoznania sprzeciwu i uznanie lub odmowa uznania nie korzystają z powagi rzeczy osądzonej. Lista wierzytelności może wprawdzie stanowić podstawę tytułu wykonawczego, to jednak jest tworzona w ramach i na potrzeby postępowania upadłościowego. Mimo tego przy rozpoznawaniu sprzeciwu sędziego – komisarz prowadzi pełne postępowanie dowodowe z udziałem świadków, biegłych, i to nawet w sytuacji, gdy dowody te

zostały przeprowadzone we wcześniej wszczętym, na skutek wniesienia pozwu przez wierzyciela, zwykłym postępowaniu cywilnym.

Wyżej przytoczone mankamenty obecnej regulacji stały się podstawą do zaproponowania zmian poprzez wprowadzenie, w oparciu o obecnie obowiązujące przepisy kodeksu postępowania cywilnego dotyczące obowiązku wprowadzania twierdzeń i zarzutów w pozwie, analogiczne ograniczenia przy wnoszeniu sprzeciwu. Z kolei dla zachowania równości stron konieczne było – zdaniem projektodawcy – wprowadzenie obowiązku wnoszenia odpowiedzi na sprzeciw w terminie tygodniowym z analogicznym jak w przypadku sprzeciwu obowiązkiem powołania wszystkich dowodów, twierdzeń i zarzutów (zob. uzasadnienie do projektu ustawy Prawo restrukturyzacyjne z projektami aktów wykonawczych, druk sejmowy Nr 2842, Sejm VII Kadencji).

Z uzasadnienia projektu ustawy nie wynika by wolą ustawodawcy było wprowadzenie systemu prekluzji dowodowej już w stadium zgłoszenia wierzytelności. Przeczy temu po pierwsze, odwołanie się do systemu prekluzji obowiązującej w kodeksie postępowania cywilnego w ramach którego odróżnia się twierdzenia, zarzuty i dowody, a po wtóre odwołanie się do prekluzji dowodów na etapie wnoszenia sprzeciwu oraz odpowiedzi na sprzeciw, a nie na etapie zgłaszania wierzytelności przez wierzyciela i zajmowania co do niej stanowiska przez syndyka w zakresie jej uznania lub odmowy uznania. Stanowi to istotny argument za przyjęciem, że w zamyśle ustawodawcy – mimo akcentowania dążenia do szybkiego i sprawnego wydania orzeczenia - w fazie zgłaszania wierzytelności, prekluzja miała dotyczyć wyłącznie twierdzeń i zarzutów, które wyraźnie wymieniono w uzasadnieniu projektu, a nie dowodów.

Ponadto odtwarzając intencje ustawodawcy – przy założeniu jego racjonalności - należy przyjąć, że zamierzał konstruować system prekluzji na gruncie Prawa upadłościowego w sposób spójny terminologicznie z kodeksem postępowania cywilnego, zapewniając poszczególnym elementom tego systemu optymalną zrozumiałość dla uczestników postępowania upadłościowego.

Stanowisko to nie pozostaje w kolizji także z celami ustawodawcy określonymi w art. 2 Pr.up., zgodnie z którymi postępowanie przewidziane ustawą należy prowadzić tak, aby roszczenia wierzycieli mogły zostać zaspokojone



w możliwie najwyższym stopniu (zasada optymalizacji), a jeżeli racjonalne względy na to pozwolą – dotychczasowe przedsiębiorstwo dłużnika zostało zachowane (art. 2 ust. 1 Pr.u.). Postępowanie określone ustawą wobec osób fizycznych należy natomiast prowadzić również tak, aby umożliwić umorzenie zobowiązań upadłego niewykonanych w postępowaniu upadłościowym (art. 2 ust. 2 Pr.up.), (cel oddłużeniowy).

Zaspokojenie roszczeń wierzycieli w jak najwyższym stopniu (cel windykacyjny) zakłada bowiem konieczność ustalenia i sporządzenia listy wierzytelności z zachowaniem praw wierzycieli, bez ich ograniczania w fazie rozpoznawczej przez nieuzasadnioną specyfiką tego stadium postępowania upadłościowego formalizm.

Stałoby to również w sprzeczności z poczynionym przez ustawodawcę założeniem, że postępowanie upadłościowe w fazie związanej z ustalaniem wierzytelności, może mieć charakter rozwojowy i wymagać dopuszczenia nowych twierdzeń i dowodów nie zgłoszonych w sprzeciwie i odpowiedzi na sprzeciw, jeżeli strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy (art. 258a ust. 3 Pr.u.). Koresponduje to z jednym z celów postępowania upadłościowego nakierowanym na jak najpełniejsze zaspokojenie wierzycieli w ramach tego postępowania.

Postępowanie w przedmiocie sprzeciwu od listy wierzytelności jest postępowaniem uproszczonym, którego celem jest ustalenie istnienia wierzytelności jedynie na potrzeby postępowania upadłościowego, a orzeczenie wydane w tym przedmiocie nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej. W konsekwencji nie umieszczenie wierzytelności na liście nie przesądza o jej istnieniu, a wierzycielowi przysługuje prawo jej dochodzenia na zasadach ogólnych po umorzeniu lub zakończeniu postępowaniu upadłościowego (art. 263 Pr. up.).

Nie można jednak zgodzić się z tezą, że ze względu na możliwość dochodzenia przez wierzyciela, swojej wierzytelności mimo odmowy jej uznania, wykładnia przepisów Prawa upadłościowego o prekluzji może być bardziej rygorystyczna, skoro w praktyce pozbawienie wierzyciela prawa do zaspokojenia w postępowaniu upadłościowym powoduje, że jego zaspokojenie poza tym

postępowaniem jest bardzo mało prawdopodobne. Majątek dłużnika zostaje bowiem zbyty w toku postępowania upadłościowego, a dłużnik będący osobą prawną lub spółką prawa handlowego traci byt prawny.

Za zajętym stanowiskiem przemawiają także argumenty natury systemowej.

Po pierwsze, ustawodawca w ramach ustawy Prawo upadłościowe niewątpliwie posługuje się pojęciem „dowodów”, a zatem oddziela je od pojęcia „twierdzeń” i „zarzutów”. *A contrario* gdyby chciał użyć pojęcia „dowodów” w art. 258 ust. 1 Pr.up. to by to uczynił. Wewnętrzna spójność systemowa ustawy Prawo upadłościowe sprzeciwia się zatem uznaniu, że pojęcie „twierdzeń” i „zarzutów” na gruncie art. 258 ust. 1 Pr.up. należy identyfikować z dowodami.

Oceny tej nie zmienia odmienne stanowisko Sądu Najwyższego zajęte na gruncie art. 74 ust. 3 w zw. z art. 73 ust. 1 Pr.up., w którym przyjęto, że w pozwie o wyłączenie z masy upadłości osoba żądająca takiego wyłączenia powinna podać wszystkie twierdzenia, zarzuty i dowody, chyba że ich powołanie we wniosku było niemożliwe (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 9 października 2009 r., IV CSK 145/09, niepubl.; z 9 października 2009 r., IV CSK 155/09, niepubl.; i z 4 lutego 2010 r., 328/09, niepubl.). Wynikało ono bowiem z charakteru powództwa o wyłączenie z masy upadłości, zbliżonego do powództwa o zwolnienie z egzekucji, znaczenia szybkiego rozstrzygnięcia tego powództwa dla ustalenia stanu masy upadłości, a zatem przebiegu postępowania upadłościowego oraz łącznego zestawienia treści przepisów art. 74 ust. 3 i art. 73 ust. 1 Pr.up.

Po drugie, ustawodawca wprowadzając w Prawie upadłościowym zaczerpnięty z kodeksu postępowania cywilnego system prekluzji, oparł go na tej samej terminologii i zasadach. W sprawach nieuregulowanych ustawą Prawo upadłościowe, w tym w postępowaniu mającym na celu ustalenie wierzytelności, stosuje się odpowiednio przepisy księgi pierwszej części pierwszej kodeksu postępowania cywilnego, z wyjątkiem art. 130<sup>1a</sup>, art. 130<sup>2</sup>, art. 139<sup>1</sup>, art. 205<sup>1</sup>, art. 205<sup>2</sup> i art. 205<sup>4</sup> – 205<sup>12</sup>, przepisów o zawieszeniu i wznowieniu postępowania oraz o postępowaniu w sprawach gospodarczych, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 229 Pr.up.). Na gruncie kodeksu postępowania cywilnego wyraźnie odróżnia się natomiast pojęcie faktów, zarzutów i dowodów.

Procesowe prawo upadłościowe należy zaliczyć do prawa procesowego cywilnego. Istota i odrębności postępowania upadłościowego w żadnym wypadku nie uzasadniają odmiennego rozumienia tych pojęć na gruncie Prawa upadłościowego.

W konsekwencji Sąd Najwyższy podjął uchwałę, jak na wstępie.